

[Lone Dybkjær]

tens forord, står i alle rapporterne; desværre har jeg dem ikke hernede, men det er jo meget almindeligt for en kommission at sige, at når der kommer et notat, udsendes det for forfatterens egen regning. Jeg ved i hvert fald, at det gjorde vi også for udvalgenes egen regning i børnekommissionen, og det er vel egentlig en meget naturlig og rimelig arbejdsfacon, så jeg mener ikke, man skal lave et større nummer ud af det.

Men det, man kan sige om de forslag, er jo i bedste fald, at de ikke er tilstrækkelige, hvor gode de i øvrigt end er.

Det er klart, at der vil være beskæftigelsesmæssige fordele ved byfornyelse og ved boligbyggeri, intern beskæftigelse. Det er også muligt, at der kan være en vis eksport under alle omstændigheder, og det er klart, at det er svært at få eksporten, som også SF påpeger, hvis ikke der er et vist hjemmemarked, men det er ikke i sig selv tilstrækkeligt. Det samme kan man sige gælder energibesparende foranstaltninger, hvor vi så oven i købet kan have den fordel, at der også er en valutabesparelse, og det samme kan siges om vedvarende energi. Men kun hvis man i øvrigt får sat en eksport i gang, vil det have en længerevirkende effekt, og når SF siger, at det, det drejer sig om, er bekæmpelse af arbejdsløsheden, nedbrydning af skellet mellem den offentlige og den private sektor, kan man for så vidt godt sige, at de har ret, men jeg synes, at det, der er det afgørende i øjeblikket, hvis vi snakker om eksport inden for netop de områder, som dette notat har peget på, er at forbedre samarbejdet mellem den offentlige og den private sektor. Det er gået bedre end før, der er kommet mere på system-eksportsiden, men alle, der har prøvet at samarbejde med den offentlige sektor, ved også, at det er meget vanskeligt at få den med i det. Jeg tror ikke, vi bevidst lægger hindringer i vejen, men ubevidst er der i hvert fald nogle forhindringer, og jeg synes, at vi burde koncentrere os endnu mere om at få et samarbejde i gang, fordi – deri er jeg enig med SF – det er meget vigtigt, at det er nogle af disse områder, vi satser på, og ikke, hvad SFerne kaldte – man kunne også omtale det pænere – dippedutter, men noget, som vi også selv synes det er væsentligt at arbejde med. Så om det direkte er en nedbrydning, der skal til, ved jeg såmænd ikke. Der sker jo en overflytning i øjeblikket, der sker en na-

turlig udvikling, men det, jeg synes man skulle satse på i første omgang, var at forbedre mulighederne for at samarbejde med den offentlige sektor, få en personalepolitik og en udviklingspolitik, der gør, at et samarbejde mellem den offentlige og den private sektor på eksportmarkedet glider mere naturligt, end det gør i dag. Det ville vi godt give en høj prioritet.

Så vil jeg også sige, at jeg sådan set er enig med SF i, at hvis vi forestiller os, at fremstillings erhvervene kan opsure de ledige, hvis bare arbejdskraften blev billig nok, er det forkert, det er klart; så enkle er tingene ikke.

Gennem mange år er der sket en overgang fra de varefremstillende erhverv til de offentlige og private serviceerhverv, og der er ingen som helst grund til at tro, at dette ikke fortsætter. I øvrigt er det også klart, at netop moderne fremstillingsvirksomhed i høj grad har brug for både offentlig og privat servicevirksomhed. Vi er udmærket bekendt med, at den har brug for gode veje, men det er klart, at udviklingen er gået langt længere end det. Den har brug for offentlig og privat servicevirksomhed i meget videre forstand end blot i infrastrukturforstand.

Men nedgangen i betalingserhvervene har også vist sig at have indflydelse på vores muligheder for forbrug, idet der har vist sig en nedgang i efterspørgslen efter serviceydelser, for så vidt både de offentlige og de private. Det er derfor, vi mener, at en varig forbedring af beskæftigelsen i betalingserhvervene også vil trække beskæftigelse med sig i serviceerhvervene, og det er derfor, vi har talt om indkomspolitik.

Statsministeren og for så vidt også arbejdsministeren var inde herpå. Statsministeren sagde vist »ikke tage afstand fra konkurrenceforbedrende elementer eller initiativer«, og det, vi godt kunne tænke os at spørge statsministeren om, er: det er altså ikke indkomspolitik her og nu? Vi har forstået statsministeren sådan, at når vi har snakket om indkomspolitik, er det noget, der ligger langt ude i fremtiden, men hvornår mener statsministeren eller arbejdsministeren – hvis det bliver ham – så egentlig at der skal føres indkomspolitik? Er det bedre til efteråret, når man har indledt alle forhandlingerne, eller midt i overenskomstforhandlingerne til foråret? Hvornår finder man egentlig det er